

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 1960 van 25 september 2007
in de zaak X /IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Joegoslavische nationaliteit op 14 juni 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 25 april 2007 houdende weigering van machtiging tot voorlopig verblijf genomen op grond van art. 10, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel *l'bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoërie.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2007.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter G. DEBERSAQUES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. De verzoeker, van Joegoslavische nationaliteit, huwt in Macedonië op 16 januari 2007 met een eveneens van Joegoslavische nationaliteit zijnde persoon. Na zijn huwelijk vraagt de verzoeker een visum type D gezinshereniging op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet). De verwerende partij weigert dit op 25 april 2007. Dit is de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld

krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikels 18 en 21;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde;

Overwegende dat dit aangetoond wordt door volgende feiten:

- Nadat zowel haar asielaanvraag als haar regularisatieaanvraag werd afgewezen, vestigde X zich alsnog in België dankzij haar huwelijk met X op 21/08/2002 te Skopje.
- Mevrouw woonde amper iets meer dan een jaar samen met haar echtgenoot.
- Het huwelijk wordt uiteindelijk pas op 21/04/2006 ontbonden.
- Nauwelijks 9 maanden later treedt ze alweer in het huwelijk.
- De aanvrager verbleef eerder geruime tijd illegaal in België. De man kwam op 14/03/2003 met een visum kort verblijf naar België voor een familiebezoek, maar maakte misbruik van dit visum om een vestiging te kunnen verkrijgen in België.
- Immers na verstrijken van zijn visum dient betrokken een aanvraag tot machtiging van verblijf in welke hem op 27/08/2003 wordt geweigerd. De man verklaart het huwelijk van zijn neef te willen bijwonen.
- Een nieuwe aanvraag tot machtiging van verblijf op 03/11/2003 wordt onontvankelijk verklaard op 18/05/2004. het is duidelijk dat het enige doel van de man het verkrijgen van een verblijfsrecht voor België is.
- Sinds 30/07//2004 staat betrokkene vermeldt als onvindbaar.
- Het parket meldt dat mevrouw zich onttrekt aan het ingestelde onderzoek. Ze gaf geen gehoor aan de verscheidene oproepingen van de politie om zich aan te melden voor verhoor. Hierdoor rijzen er vragen met betrekking tot de goodwill en de intentie van de vrouw om een duurzame levensgemeenschap te stichten.
- Op basis van de elementen aanwezig in het administratieve dossier en het gevoerde politieonderzoek, is het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen van oordeel dat het hier een schijnhuwelijk betreft (AN.SCH.118/07) en adviseert het bijgevolg negatief; het huwelijk is kennelijk niet gericht op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap maar werd enkel afgesloten met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man.

Bijgevolg weigert de Dienst vreemdelingenzaken het tussen X en X afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging en het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

2.1. De verzoeker legt ter terechtzitting een stukkenbundel neer. Dit is niet voorzien in de toepasselijke procedureregeling. De bundel wordt om die reden uit de debatten geweerd.

2.2. Verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op wegens het niet vermelden van haar kenmerk, op straffe van nietigheid voorgeschreven door art. 39/69, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Art. 39/69, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid:

1° (...)het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing bevatten."

Er kan op grond van de wetgenese niet worden besloten dat het minste verzuim of onregelmatigheid bij het naleven van deze pleegvorm tot (absolute) nietigheid van de akte moet leiden. Veeleer kan worden aangenomen dat de wetgever deze pleegvorm heeft opgelegd met het oog op het bereiken van een bepaald normdoel. Deze op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm strekt er toe op onbetwistbare wijze het voorwerp van het beroep te bepalen, ten einde de verwerende partij toe te laten de draagwijdte van het beroep af te lijnen en alzo haar recht van verdediging te vrijwaren. Dit impliceert dat het niet in acht nemen van deze pleegvorm slechts tot nietigheid zal leiden als door dit verzuim het voorwerp van het beroep niet of slechts zeer moeilijk zou kunnen worden geïdentificeerd of een behoorlijke procesvoering zou zijn bemoeilijkt of onmogelijk zou zijn gemaakt.

De verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de bestreden beslissing waarop het kenmerk van verwerende partij voorkomt. Bovendien blijkt uit de memorie van antwoord van verwerende partij duidelijk dat deze in staat was haar verweer terdege voor te bereiden. De verzuimde pleegvorm heeft aldus het beoogde doel werd bereikt. De exceptie wordt verworpen.

3.1. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht, van art. 146*bis* Burgerlijk Wetboek, van art. 62 van vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en “de manifeste appreciatievergissing.” Hij zet dit middel uiteen als volgt:

“(…)

Echter uit geen enkel afdoende motivatie van de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat het huwelijk van 16/01/07 kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

De DVZ heeft bovendien geen bevoegdheid om de oprechtheid van een akte van de burgerlijke stand te betwisten.

Enkel de officier van de burgerlijke stand heeft deze bevoegdheid en (oefent) zijn bevoegdheid (uit) zonder delegatie aan de Dienst Vreemdelingenzaken die enkel bevoegd is inzake verblijf.

De buitenlandse huwelijksakte werd door de burgerlijke stand te Antwerpen aangenomen, hetgeen blijkt uit de volgende door verzoeker neergelegde documenten:

- BIVR van zijn echtgenote uitgereikt te Antwerpen op 8/02/07, met vermelding van het huwelijk.
- Getuigschrift van woonst van zijn echtgenote afgeleverd te Antwerpen op 7/06/07, met vermelding van het huwelijk.

De DVZ is aldus onrechtmatig in de rechten van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen getreden die het huwelijk in de publieke standen van de burgerlijke stand vermeld heeft.

Zelfs indien de bevoegdheid van de DVZ moest aanvaard worden, dient zijn beslissing beschouwd te worden als tegenstrijdig met art. 18, 21 en 27 WIPR, om reden uiteengezet sub punt 2.

Luidens art. 146*bis* B.W.

“Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”

Zowel de afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister als van een getuigschrift van woonst met vermelding “huwelijk” slechts na onderzoek uitgereikt werd door de burgerlijke stand te Antwerpen, waaruit objectief blijkt dat het huwelijk niet onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde.

Art. 18, 21 en 27 WIPR laten de Belgische overheid toe de erkenning en de uitvoerbaar verklaring van buitenlandse authentieke akten te weigeren voor zover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Dienaangaande wordt verwezen naar art. 46 WIP die bepaald dat: "Onder voorbehoud van art. 47 worden de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst door het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft."

Bovendien bepaalt art. 47 WIP: "De vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk worden beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken wordt".

In casu werd niet aangetoond om welke reden het in Macedonië voltrokken huwelijk tegenstrijdig zou zijn met art. 46 en 47 WIP.

Verzoeker vraagt zich dan ook terecht af op welke basis de DVZ heeft kunnen besluiten dat zijn huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde.

Verzoeker verwijst naar het arrest dd 16/10/03 gewezen door het Hof van Beroep te Gent met nota (RABG 2004/8, blz 465 en vgl), (...)

Het huwelijk is niet in tegenstrijd met de openbare orde in de mate het huwelijk van verzoeker door de burgerlijke stand te Antwerpen niet betwist werd.

Volgens art. 47 WIPR worden de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken wordt, in casu Macedonië.

Verzoeker meent dat er geen enkele tegenaanwijzing van openbare orde bestaat om geen rechtsgevolgen te geven aan zijn huwelijksakte verleden door de burgerlijke stand te Miladinovci op 16/01/07 waarvan een uitgifte werd voorgelegd, voorzien van de wettelijke legalisatie (apostille Den Haag).

De motivatie van de bestreden beslissing berust op geen enkel aanneembare feitelijke omstandigheid en mist dan ook elke wettelijke grond.

Immers, noch een vorig illegaal verblijf, noch een tweede huwelijk 9 maanden na een eerste huwelijk door de echtgenote van verzoeker is geen aanwijzing van schijnhuwelijk of van onverenigbaarheid met de beginselen van de openbare orde.

Er wordt dienaangaande verwezen naar de ministeriële omzendbrief van 17/12/99 inzake de wet van 4/05/99 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk (Belgisch Staatsblad 31/12/99). Hierin werd duidelijk gesteld dat een huwelijk niet kan geweigerd worden op grond van het loutere feit dat de vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft (dus ook of er illegaal verbleven heeft).

Aldus heeft tegenpartij de in het middel aangewende artikelen miskend en een manifeste appreciatievergissing begaan.

Inderdaad, bewuste omzendbrief eist dat er sprake moet zijn van duidelijk en bewezen bedrog aan de ene kant, en aan de andere kant dat een geheel van omstandigheden moet blijken dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht tot...

In casu ontbreekt de vereiste van kennelijk evenals van het onderzoek van het geheel van de omstandigheden."

In de repliekmemoirie dupliceert de verzoeker zijn kritiek op de bestreden beslissing en voegt nog een aantal andere kritieken aan toe die allen betrekking hebben op de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

3.2. In wat als een eerste onderdeel kan worden beschouwd betwist de verzoeker de bevoegdheid van de verwerende partij "om de oprechtheid van een akte van de burgerlijke stand te betwisten."

Artikel 27, §1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

"Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid WIPR deze bevoegdheid tot *de-plano*-erkenning toevertrouwt aan "alle overheden", staat de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou hebben erkend, er niet aan in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert. Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.3. In, wat als een tweede onderdeel kan worden beschouwd en dat de rest van het middel omvat, voert de verzoeker in subsidiaire orde aan dat de bestreden beslissing dient te worden beschouwd als strijdig met de artikelen 18, 21 en 27 WIPR. In essentie betoogt hij dat niet is aangetoond "om welke reden het in Macedonië voltrokken huwelijk tegenstrijdig zou zijn met art. 46 en 47 WIPR", dat het huwelijk voldoet aan de vormvereisten en niet in strijd is met de openbare orde, hetgeen hij verder detailleert in het middel.

Artikel 39/1 van de vreemdelingenwet bepaalt de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid.

Zoals bij het onderzoek van het eerste onderdeel werd vastgesteld, is de verwerende partij bevoegd de geldigheid van een buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. Luidens artikel 27, §1, derde lid, WIPR kan "ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23." De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verwerende partij tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is.

Ambtshalve wordt besloten dat het onderdeel van het middel dat inhoudt dat aan de Raad wordt gevraagd te onderzoeken of de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk niet ontvankelijk is.

3.4. Wat voorts de door de verzoeker aangevoerde schending van de "formele" motiveringsplicht betreft – verzoeker bedoelt allicht de materiële motiveringsplicht daar hij onmiskenbaar de motieven van de beslissing kent – wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing het visum gezinshereniging weigert omdat het gesloten buitenlandse huwelijk niet het recht op gezinshereniging opent daar het door de verwerende partij niet wordt erkend. Niet wordt betwist dat het huwelijk niet erkend is door de verwerende

partij, zodat het voornoemde motief de bestreden beslissing afdoende draagt. Het middel is, in zijn geheel genomen, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 september 2007 door:

dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen,

mevr. Ph. DE SMET toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ph. DE SMET

G. DEBERSAQUES